ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

2/2006

Podpořím projekt památníku

Po přečtení článku „Region Žatec" z 9. čísla 05 Zpravodaje mně nedá, abych se nevyjádřil k chystanému záměru volyňských Čechů, odhalit důstojný památník prezidentu Dr. E. Benešovi u příležitosti 60. výročí návratu do vlasti.

Je potěšující ta skutečnost, že tento nápad vznikl v regionu Brno, který navázal spolupráci s nadšenci projektu v Žatci, kde by byl památník umístěn. Projekt výstavby byl schválen v usnesení Celostátního výboru SČVP v Praze.

Vzpomínám na mrazivé únorové dny roku 1947, kdy přijížděly první vlaky s rodinami. Právě město Žatec připravilo slavnostní uvítání krajanů velkým nápisem „Vítáme Vás", umístěným na nástupišti. Po srdečném uvítání představiteli města zazněla státní hymna „Kde domov můj" a v tu chvíli si každý přál, aby jeho domov byl právě zde, ve vlasti jeho předků.

Pak již nastalo stěhování a vykládání vagonů za pomoci vojáků žatecké posádky do nákladních aut, která odvezla rodiny do shromažďovacího střediska. Tam jsem se téměř po třech letech setkal se svými rodiči.

Tak skončilo osmdesátileté putování volyňských Čechů v rozsáhlých rovinách carského Ruska, Polska a Sovětského svazu.

Jsem rovněž příslušníkem Svobodovy armády, která si probojovala cestu domů na bojištích II. světové války, zejména u Dukly.

Zdůrazňuji a připomínám ten podíl a velkou zásluhu o přesídlení právě prezidentu Dr. E. Benešovi. Je naší povinností odvděčit se po šedesáti letech tímto způsobem.

Podporuji projekt a hodlám věnovat finanční částku tomuto účelu, až bude vyhlášena sbírka.

Přeji všem krajanům ještě na počátku roku 2006 dobré zdraví a nadšencům Památníku hodně zdaru. *Pplk. v. v. Ing. Vladimír Fros*

Oznámení

Prof. Vl. Dufek sděluje čtenářům, že připravil odpověď na úvodní článek ve Zpravodaji č. 1 2006. Ze závažných důvodů bude uveřejněn až v příštím čísle našeho časopisu.

Redakce

Osud byl mým přítelem

Vladimír Tengler, nar. 9. září 1918, Moldavan 1

Dne 1. září 1939 nacistické Německo bez vypovězení války přepadlo Republiku polskou. Pod údery německého Wehrmachtu se brzy statečná polská armáda zhroutila. Rudá armáda, po dohodě s Německem dne 17. září 1939 vstoupila na Západní Ukrajinu a Západní Bělorusko a v několika dnech tyto země obsadila. Zakrátko nato se všichni obyvatelé obsazených území stali občany SSSR a někteří hoši odvodních ročníků, bez ohledu na národnost, byli povoláváni plnit vojenskou základní službu.

Z Moldavy 1, zcela české velké obce poblíž Dubna, jsme byli povoláni k odvodu na den 12. července 1940 celkem čtyři. Já, Rostislav Šilha, Josef Táborský a Sláva Anděl, který však ze zdravotních důvodů dostal odklad vojenské služby. Po žních, v září 1940 jsme se na povolávací rozkaz dostavili do Dubna, ale vojenskou základní službu jsme nastoupili až v Kirovohradu. Jeli jsme tam vlakem přes Lvov, Zborov, Tarnopol, Merinku a Pervomajsk plných šest dnů. Po nás, na jaře 1941, nastupovaly do Rudé armády další skupiny, ale zpravidla do stavebních praporů, nikoliv k bojovým útvarům jako my.

Vojna začala jako u všech nováčků. Jídlo, koupel, ostříhání, vyfasování výstroje, nacpání slamníků, vše podle povelů poddůstojníků, které se zatím daly plnit bez obtíží. Horší to bylo při intenzivním pěším výcviku a výcviku střelce z těžkého kulometu, kdy povely byly náročnější, jejich provedení složitější a protivnější. Nicméně dvouměsíční základní výcvik byl za námi, fyzicky vyspělejší chlapce vybrali, mezi nimi i mne, a přeřadili k pluku těžkého dělostřelectva 152 mm v Nikopoli.

Opět v tvrdém výcviku jsem získával odbornost mířiče. Leč nejen výcvikem živ jest voják. Byly i chvíle příjemnější a já, jako poměrně dobrý zpěvák již mezi moldavskou chasou, jsem se záhy stal předzpěvákem („zapěvajlo") naší baterie a zpěv mne těší dodnes.

Nastaly velmi perné chvíle. Po útoku nacistického Německa na Sovětský svaz 22. června 1941 náš pluk doplnili mobilizovanými záložníky a po týdenním secvičení s nimi jsme odjížděli do boje. Přes Kyjev a Bílou Cerkev jsme směřovali k Berdičevu, kam se tehdy fronta blížila. Cestou jsme šťastně přestáli několik leteckých náletů. Vlak se při nich obyčejně zastavil a my jsme se rozeběhli do polí. Při posledním útoku na náš transport jsme sice neutrpěli žádné škody na lidech a technice, ale trať byla tentokrát natolik poškozena, že jsme již nemohli dál. Trčeli jsme v poli a nezbylo než dále pokračovat po vlastní ose. Navrstvili jsme k vagónům dřevěné železniční pražce, po kterých jsme pomocí pásových traktorů „Stalinec" složili děla z vagónů.

Pochopili jsme, že na frontě není všechno v pořádku, protože kolem nás zmateně prchali ustupující sovětští pěšáci. Neutíkali jsme s nimi, ale postoupili kupředu asi sedm kilometrů směrem k Berdičevu. Asi kilometr před tímto městem jsme zastavili a zaujali palebné postavení. V otevřeném poli. Neměli jsme čas zakopat děla, vykopali jsme jen zákopy pro obsluhy. Ještě dobře, že v žírné ukrajinské černozemi se to snadno kopalo.

Auta za námi dovezla munici. Jedním dělem jsme se zastřelovali na cíle a ze začátku všechno probíhalo hladce, jako při mírové ukázce. Pátrači nám telefonicky hlásili zásahy a korigovali palebné prvky. Pak začal celý náš pluk pálit salvami a vzápětí jsme dostali rozkaz pálit dvacet ran ráz na ráz, tím nejrychlejším tempem. Nabíjení šlo dost pomalu, protože se jednotlivé prvky náboje musely skládat. Nejdříve se na hlavně vložil projektil, pak do mosazné nábojnice pytlíky s prachem a ta se pak zasunula za projektilem.

Po zahájení palby jsme měli dojem, že nastává konec světa. Nevěřili jsme, že by kdokoli mohl naší palbě odolat. Netrvalo ani půl hodiny a už se nad námi objevila nacistická letadla, shazovala na nás pumy a ostřelovala z kulometů. Za chvíli na nás letadla navedla palbu nacistického dělostřelectva. V pekelné palbě jsme vydrželi celý den a celou noc.

Na našem úseku nepřítel neprošel, začal nás obchvacovat ze stran. Příští den, asi v 09.30 dal zkušený velitel pluku rozkaz k ústupu. Děla na pásových podvozcích byla tažena pásovými traktory. Přes dřevěný most na potoce tři děla naší baterie šťastně přejela, ale moje čtvrté dělo s traktorem již most nevydržel a vše se zřítilo do potoka. Marně jsme se je snažili vytáhnout přivolaným traktorem.

Náš lejtenant dal rozkaz dělo poškodit tak, aby nezůstalo nepříteli v použitelném stavu. Nabili jsme naostro, ucpali hlaveň a dlouhým lanem přivedli dělo k výstřelu. Hlaveň se rozletěla na kusy.

Kolem nás všichni zmateně prchali. My tři vojáci, kteří jsme se zdrželi zničením děla, jsme naskočili na vojenské auto od nějakého jiného útvaru, na kterém už jelo několik vojáků. Daleko jsme neujeli a již tu byl nálet a ostřelování z kulometu. Jeden z vojáků byl na autě zabit. Letec na prchající auto stále nalétával. Viděli jsme, že je zle. Když auto do kopce zpomalilo a hrozil další nálet, tak jsme s ukrajinským kamarádem Vasilem Depem, který pocházel od nás, z blízké ukrajinské vesnice Lípa, s auta seskočili a skryli se ve velkém zákopu poblíž cesty. Když nálety nepokračovaly, vylezli jsme ze zákopu, abychom se vydali za naší baterií. Ale pozdě, kolem nás se objevil německý motocyklový průzkum s kulomety na sajdkách. Odpor byl marný a nezbylo než na výzvu „Hände hoch!" zvednout ruce. Motocyklisté nás hnali do Berdičeva. Němečtí vojáci, které jsme cestou míjeli, na nás mířili puškami, házeli nám klacky pod nohy a se smíchem křičeli „hop, hop, hop", a abychom se vyhnuli ranám klacků do noh skutečně jsme museli skákat do výše. Ušlechtilá zábava, nevinná proti tomu, co nás čekalo a o čemž jsme zatím naštěstí nevěděli. Do areálu berdičevské cerkve, ohrazeného vysokou zdí, nás nahnali asi tisíc. Byli jsme namačkáni jako slanečci v sudu a navíc bez jakéhokoliv jídla a pití. Když ráno sovětské dalekonosné dělostřelectvo začalo objekt ostřelovat. Nahnali nás do rozsáhlého podzemního sklepení pod cerkví. Po několika hodinách jsme se začali dusit nedostatkem vzduchu. Zajatci u zavřeného vchodu do podzemí spustili zoufalý křik. Němci odpověděli palbou, čtyři zajatce zavraždili, ale dveře nechali otevřené, takže se nikdo neudusil.

Třetího dne nás tlumočník vyzval, aby se přihlásil tesař nebo truhlář, který umí opravit vrata u kostelní zdi. Přihlásili jsme se dva. Pod dozorem německého vojáka jsme šli do města opatřit prkna a hřebíky. Podařilo se mi od jedné ženy získat nejen kus chleba, ale také železničářskou blůzu a čepici-pilotku, které jsem schoval pod blůzu sovětské uniformy. Poněkud předběhnu události - tyto železničářské rekvizity mi pomohly dostat se z německého zajetí, čímž jsem si zachránil život!

Jednou denně jsme dostávali k jídlu kus plesnivého vojenského chleba. Dobří lidé nám

přes zeď házeli mrkev, brambory a zelí. Zajatci jedli i trávu a kořínky z trávy. Ještě že bylo léto a teplo.

Asi za týden nás nákladními auty odvezli do zajateckého tábora v Novohradu Volyňském.

Bylo nás tam pod širým nebem několik tisíc. K plesnivému chlebu přibyla jednou denně navíc pochljopka, něco podobného polévce.

Po čtyřech dnech nás odvezli do zajateckého tábora v Rovnu. Od domova to bylo tak blízko a zároveň nekonečně daleko. Spolu se mnou se držel zmíněný Vasil Zdep.

Rovenský tábor byl oplocen dvojitým drátěným plotem, který byl pod elektrickým napětím, a po jeho obvodu byly strážní věžičky s kulomety. Střídavě jsme s Vasilem Depem hlídali náš skrovný majeteček, především vojenské pláště, které nás chránily před nočním chladem. Chodili jsme kolem plotu a volali na civily postávající kolem plotu: „Tut Tengler z Molodavy! Tut Tep z Lipy! Peredajte našim!" (Dejte vědět našim rodinám).

Po čtyřech dnech pobytu v Rovne jsme dostali po čtvrt bochníku plesnivého chleba. Na nádraží nás nahnali do dobytčích vagónů a vezli nás přes Klevaň, Olyku a Luck. Příštího dne jsme asi v 09.00 hod. přijeli do zajateckého tábora v polském Chelmu.

V lágru nám němečtí vojáci prohledali kapsy, sebrali nám nože. Břitvy a opasky. Po této proceduře tlumočník vyzval ty, kdož nebyli vojáky sovětské armády, aby vystoupili z řady. Přihlásilo se asi třicet lidí v civilním oblečení. Stál jsem v třetí řadě, oblečen v železničářské blůze. Neměl jsem však odvahu se přihlásit, neboť mezi zajatci byli moji známí Ukrajinci ze sousedních vesnic a mohli by mne prozradit.

Vtom byl dán povel „vlevo v bok" a pak „pochodem v chod" směrem k druhé táborové bráně. Sebral jsem odvahu, rychle se prokličkoval k této skupině a zařadil se do ní. Nikdo si toho nevšiml. To rozhodlo o mém bytí nebo nebytí. Vasil Zdep, ani žádný z dalších Ukrajinců, kteří se octli v zajateckém táboře v Helmu, se domů nikdy nevrátili.

Poté nás, civilisty, němečtí vojáci pod konvojem odvedli do města Chrom a tam předali polské policii. Přespali jsme na holé podlaze. Ráno nás podrobili výslechu, jak se kdo dostal mezi zajatce i když tam nepatřil. Naštěstí byli mezi námi lidé, kteří byli za sovětské vlády posláni za trest na nějakou práci. K takovým patřil krajan Václav Černý z nedalekých Semidub u Dubna, který jako soukromý zemědělec včas nesplnil povinné dodávky masa. Štěstí při mně opět stálo, že jsme se sešli a poučil mě tak, abych dokázal lhát věrohodně. Dopadlo to s námi dobře, nikoho z nás polská policie do zajateckého tábora nevrátila. Nám snad také pomohla dobrá znalost polštiny.

Asi po dvou dnech nás německý důstojník s tlumočníkem převedli přes starou demarkační čáru na řece Západní Bug. Řekli nám, že jsme volní a že se můžeme rozejít domů. Doklady nám ale žádné nedali, jen napomenutí, abychom se vyhýbali nádražím a městům a také ukrajinské policii „šucmanům".

Abychom nebyli tak nápadní, rozdělili jsme se na malé skupinky po dvou a po třech a rozešli jsme se. Šel jsem s Černým. Tři dny jsme nic nejedli. Odpoledne jsme zašli do nejbližší vesnice. V polské chalupě jsme požádali o jídlo. Naše dobrá polština způsobila, že nám hospodyně nabídla polévku od oběda a každému kus chleba. Na cestu. Báli jsme se najíst dosyta, mohla by to být naše smrt. Poděkovali jsme a šli dál od vesnice k vesnici.

Většinou jsme nocovali ve stodolách na seně.

Byli jsme vyhladovělí a vysílení a cesta nám ubíhala pomalu. Po šesti dnech putování jsme došli do první české vesnice. Byla to obec Černý Les. Nocovali jsme u Liškových. Ráno jsme se vydali dál k domovu. Asi dva kilometry za vsí nás zadrželi Němcům sloužící ukrajinští šucmani. Protože jsme neměli žádné doklady, odvedli nás na jejich stanici v Černém Lese.

Měli jsme znovu štěstí. Václav Černý měl ve vsi známou ženu, která se tam provdala. Pohotově pochopila oč jde a ochotně prohlásila, že nás oba dobře zná, že jsme byli na nucených pracích. Na základě jejího svědectví nás propustili. Dodnes vděčně vzpomínám na onu ženu, kterou jsem tehdy viděl poprvé a naposled ve svém životě.

Dále jsme prošli českou obcí Krupá-Hranice a blížili se k městečku Mlynov. V českých vsích jsme všude nacházeli ochotnou pomoc a pohostinství. U Dubna jsme se s Černým rozloučili. Já jsem obešel Dubno přes Iváň a přišel na předměstí Pantálii. Přes Pohořelice jsem zadem přišel domů na Moldavu I. Šel jsem po mezi, mezi našimi poli a díval se, co je kde zaseto.

Jako prvního jsem potkal strýce Jaroslava Tengleta s tetou. Poznali mne až když jsem promluvil. Přivítal jsem se s nimi a spěchal domů. Přišel jsem domů zadem, mezi zahradami. Nejdříve jsem spatřil otce. Přivítali jsme se a otec utíkal honem domů, připravit matku a mladšího bratra Toníka na můj návrat. Všichni mi pak společně vyšli naproti. Věru, shledání se neobešlo bez slz radosti.

Také náš pes Rex mě hned poznal a radostně se ke mně lísal. Matka připravila vanu, abych se mohl vykoupat. Moje zavšivené roztrhané hadry spálila v chlebové peci i s železničářskou blůzou, která přispěla k mé záchraně. Dověděl jsem se, že se k rodičům donesla zpráva, že jsem v zajateckém táboře v Rovnu, tj. asi 30 km od domova. Starší bratr Josef ihned zapřáhl koně a s potvrzením z obecního úřadu a z pravoslavné fary se vydal pro mě do Rovna. Přijel bohužel už pozdě. Zpráva o mém šťastném návratu se rozlétla bleskově po celé Moldavě. Večer k nám přišla řada příbuzných a známých a snad všichni sousedé. Každý byl zvědav, zda něco nevím o dalších občanech, kteří sloužili v sovětské armádě. Příští den jsem šel k sestře, provdané v sousední obci Jabloňovce (také se jí říkalo Amerika, protože v pionýrských dobách začátků našich předků na Volyni byla za „mořem pařezů"). Neodolal jsem, abych po cestě nezašel k Borisům. Obě děvčata, Mařenka a Miluška, byly doma. Rády mě uvítaly. To jsem ještě nevěděl, že se Miluška jednou stane mou manželkou.

Navštívil jsem švagra Václava Knoba a sestru. Jelikož byly žně, tak jsem se po několika dnech odpočinku s chutí pustil do práce. Bylo mi, jako bych se znovu narodil.

Nastaly těžké doby nacistické okupace. V Moldavě už nebylo zdaleka tak veselo, jak tomu bylo před válkou. Řada kamarádů povolaných do sovětské armády chyběla. Nevrátili se Josef Hryzbyl, Josef Táborský a Vladimír Rozhon. Někdy v říjnu se vrátil Slávek Anděl.

Kolem 20. října 1941 se roznesla zpráva, že se v zajateckém táboře v Rovnu nachází Rostislav Šilha. Jeho matka a strýc Novák hned pro něj jeli. Byl podchlazený, vyhublý na kost a kůži, sotva mluvil. Navštívil jsem ho. Slíbil, že až se uzdraví, bude mi vyprávět své osudy.

Přes všemožnou péči matky a MUDr. Emila Doležala za týden zemřel. Vysvobození ze zajateckého tábota přišlo pro něho pozdě. Slíbené vyprávění o svých nešťastných osudech mi zůstal dlužen. Vzal si ho s sebou do hrobu.

Hněvotín, v lednu 2004

Komu slouží rozbroje ve Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel?

Přiženil jsem se do rodiny pocházející z Lucka a okolí na Volyni. Za téměř 6 desítek let našeho manželství jsem měl možnost poznat mnoho Volyňáků, jak ze široké rodiny manželky, tak ze sousedských a vůbec občanských vztahů. Mám trvalý dojem, že v naprosté většině jde o pracovité a spořádané občany. I když za 2. světové války leccos zažili. Také proto jsem se dostal do styku s pofesorem MUDr. Dufkem. Již po několik období jsou v tomto vzpomínkovém časopise znatelné snahy zviditelnit některé pražské funkcionáře, jednostranně informovat a vytvářet napětí v redakčních orgánech. Není to ve prospěch účelu, pro nějž byl občasník založen, informovat rodiny o poměrech na Volyni a udržovat vztahy mezi starou a mladou generací, i rodinným tradicemi.

Vedení Sdružení nepatří mezi nejmladší. I to dává této úzce orientované tiskovině určité zaměření na vzpomínky. Ale velmi podivně do zaměření časopisu zapadají osobní invektivy, rozpory, nebo dokonce řada vážných obvinění. Zdálky to vypadá, jako by snad volení nebo samozvaní předáci si mezi sebou chtěli rozdělit určité výhody, osobní slávu, zásluhy. Ale proč? Ve vyšším věku dostávají lidé občas názory, k nimž by se v mládí nehlásili. Dá se to říci i jinak. Ve stáří máme někdy snahu občas kritizovat, osočovat, někdy i z neznalosti nebo osobního dojmu.

Takže jako odběratel Zpravodaje jsem velmi překvapen úvodním článkem z čísla 1/2006. Mám z toho divný pocit. Jako by lidé, kteří jsou na sklonku života, si chtěli vysloužit rytířské ostruhy bitvou mezi sebou. Chybí mi rozumný motiv. Mám spíše názor, že by památce a pověsti volyňských Čechů více prospělo, kdyby pověst kladného působení Volyňáků byla podporována i tímto časopisem. Volyňští Češi, kteří se ve druhé a třetí generaci téměř zcela integrovali do běžné občanské společnosti, si za své kladné vlastnosti i podporu v tomto Sdružení zaslouží. Vždyť po reemigraci byli vysloveně diskriminováni vládnoucí politickou organizací, vystaveni projevům závisti, a negativně hodnoceni za to, že informovali o poměrech pod sovětskou správou na Volyni. A z této situace se dokázali vymanit.

Takže: Komu prospívají sváry a osočování? Jednotlivcům? Snad ano, nakrátko. Ale těm, kdo se i přes svůj vysoký věk, i se svými potomky k Volyňákům hlásí? To nechť posoudí čtenáři sami.

Aleš Zavřel,
Ul. Volyňských Čechů 2034, Žatec

Boratínské kamarádství

Na krásné kamarádství, které vzniklo v těžkých podmínkách války v Boratíně, vzpomíná krajanka Marie Ješkeová-Kerdová. Rodina Kerdových, vlastně jen maminka s dětmi, zde zakotvily v důsledku evakuace. Otec, hlava rodiny, odešel, jako všichni Kupičováci, vstříc Československé armádě do Lucka.

Manželka s dvěma dětmi zůstala sama a prožívala všechny útrapy, jaké jen může přinést život, v přifrontovém pásmu. Fron ta byla od rodného Černilova vzdálena asi 3 km. Tuto hrozně nebezpečnou situaci pro civilní obyvatelstvo řešilo velení Rudé armády evakuací do týlu. Paní Kerdová měla sestry provdané v Boratíně a tak se snažila tam dostat. A jaké to tam bylo nechť vypráví sama paní Ješkeová.

Moje vzpomínky se znovu vracejí na Boratín, kde jsme pobývali od jara 1944 až do odjezdu do vytoužených Čech. Jak jsem již jednou ve Zpravodaji uvedla, bylo to tam všelijaké, ale nám, mládeži, bylo veselo i když jsme měli starosti o naše tatínky nebo sourozence. Opakuji se znovu, ale nejde mi to jinak

než říci, že u Švejdarů nám bylo nejlépe. Pan Švejdar byl „holovou silrady" (předsedou MNV). V té době to neměl vůbec lehké. V noci si pro potraviny přicházeli banderovci a během dne „stribki" (příslušníci pom. Oddílů NKVD). Kdyby nevyhověl jedněm nebo druhým, bylo by to s ním velice zlé.

Prvním takovým velkým zážitkem bylo pro mě sklízení ovoce a jeho úprava. Na Boratíně byl zvyk, že se dům od domu společně loupala jablka, vypeckovávaly švestky a pak se z toho vařila povidla. Ta se vařila u Chladilů. Ti měli pod přístřeškem velký kotel, kde se povidla vařila. Topilo se dřevem a povidla se musela míchat, aby se nepřipálila. Díky přístřešku se mohlo vařit za každého počasí. Když skončila „loupačka", tak se mládež sešla u někoho, kdo měl velkou místnost, aby se pobavila. K tanci a poslechu nám hrál pan Jaroslav Kyselka a my jsme tancovali.

I když jsme byly mladá děvčata, tak jsme s Liduškou Švejcarovou mnohdy prováděly takové kusy, že by se za ně kluci v našem věku nemuseli stydět. Jednou k večeru jsme se oblékly jako chlapci, nasadily jsme si čepice a dlouhé kalhoty. Přes rameno jsme si hodily klacky na špagátu jako pušky a vyrazily jsme jako na lup. Tam, kde byla modlitebna, bydleli Zatolkaniukovi a krejčí Josef Svoboda. Ti měli u chátě hezky srovnané dříví, tak jsme jim ho trochu rozházely, ale ne moc. Ve studni měli spuštěnou na drátě nádobu s mlékem. To byla taková zvláštní „odstředívka". Byla to válcovitá plechová nádoba se svislým úzkám skleněným okénkem a dole u dna byl vypouštěcí kohoutek. Tím, že se nadojené mléko ochlazovalo, začala se oddělovat smetana a jako tuk vyplouvala na mléčnou hladinu. Při vypouštění mléka se okénkem pozorovalo, jak klesá hladina smetany a muselo se hlídat, aby nevytekla. Nádobu jsme ze studny vytáhly, postavily na studnu a šly jsme domů.

Příští večer jsme zahlédly, že paní Albrechtová má na dvoře pluh. Ten nás úplně přitahoval abychom s ním něco provedly. Chvilka rozmýšlení a pluh byl odtažen za stodolu. Chudák paní Albrechtová již neriskovala a pro jistotu pluh na noc dávala do „gánku" (verandy).

Jednou jsme s Liduškou vyrazily na Křáky. Zde to bylo tak rozdělené na Křáky, Vyšehrad, Hrádek a Kopeček. Když jsme se vracely zpět, již se hezky stmívalo. Nám to nevadilo a hezky do kroku jsme si zpívaly tak, že se to rozléhalo po celém Boratíně. Když jsme přišly domů, tak nás pan Švejdar tak přivítal, že jsme zmlkly,, umyly se a šuply do postelí. Pan Švejdar ještě pořád hřímal, že holky stakranácky hulákají a támhle v dolině je pozorují banderovci nebo „stribky". My jsme ale byly také hodné, pomáhaly jsme doma. V neděli jsme chodily do kostela, kde jsme zpívaly ve sboru. Odpoledne jsme chodily do nedělní školy, kterou vedl pan Vlk.

Když skončila válka, všichni jsme se radovali, že již nikdo nepadne a ve vysněných a tentokrát již slíbených Čechách se sejdeme. Kdy to bude se ještě nevědělo, ale všichni již činili přípravy. Lidé se radili, co vzít s sebou, jestli tu krávu nebo tu, či taky vzít pluh či ne, apod. Konečně přišel ten vytoužený den a nastupovali jsme do dobytčáků, v kterých to zrovna moc příjemné nebylo, fičelo do nich. Cesta byla s přestávkami.

Zřejmě to bylo podle toho, jakou chuť na „vypivku" měl personál lokomotivy. Pan Švejdar s tím měl hodně starostí, ale vždy to nějak samohonkou a se slaninou vyřešil a vlak vyrazil dále. Když jsme nasedli do československých vagónů, tak to bylo úplně něco jiného, to bylo jak v „cháti".

Pro nás to cestování skončilo v Žatci. Tam nás již očekával tatínek a odvezl si nás do Chrášťan. Moje první otázka byla: „Tatí, jsou zde nějaká děvčata?" Byla jsem velmi zklamaná, když řekl, že ne.

Tatínek mě a bráška nezklamal a udělal nám velkou radost. Vždy, když jsme mu psali, jsem ho prosila o kolo a bráška o červenou foukací harmoničku-oboje jsme měli připravené. Díky tomu kolu jsem se pomalu seznamovala s okolím. V Podlesicích byla děvčata Mezenských, která jsem znala z domova. Zde byla také místnost, kde každou neděli bylo shromáždění, které vedl pan Josef Mokrý a také sem dojížděl farář. Přesto, že práce v zemědělství nebyla lehká, jsme se již těšily na sobotu, že půjdeme tancovat. Velice rády jsme chodily do kina. Svého času jsme s Mirkou Žitných zpívaly v pěveckém sboru, zpívaly jsme dvojhlasně. Náš soubor se umístil na prvním místě a my jsme za odměnu jeli do Krkonoš. Sněhu již mnoho nebylo, ale stačilo to na to, že Mirka málem přistála na stromě. Pobyt v Čechách začal hezky, a mám na něj všelijaké vzpomínky.

To přátelství, které vzniklo mezi námi v Boratíně, udržujeme dodnes. I když z nás jsou již babičky, vše se zdá, jako by se to událo včera a s radostí slyším v telefonu hlas Slávky Papíkové (Pokrupové), Lidušky Vlkové (Švejdarové) a jiných. Když se sejdeme, nemůžeme se dopovídat konce.

Vzpomínky paní Marie Ješkeové-Kerdové sepsal Václav Kytl

Marie Mráčková roz. Jirkovská vypráví ...

Narodila jsem se ve Volkově. Byla to jedna z těch největších vesnic českého osídlení na Volyni. Moji rodiče byli Marta a Pavel Jirkovský. Měla jsem bratra Josefa, který byl o šest let mladší.

Ve Volkově bydleli nejvíce Češi, druhou skupinou v početnosti bylo původní obyvatelstvo, Ukrajinci, a to hlavně v ukrajinských částech, které se jmenovaly Bernartovičová a na Voronyčách. Žilo tam jen několik rodin polských a také židovských. Kolem Volkova bylo hodně osad a většinou s českým obyvatelstvem. Kolonie Baralka, vzdálená tři kilometry od Volkova, byla osídlena většinou Němci, a mezi nimi několik českých rodin. Němci se brzy po obsazení Sověty,, po dohodě s Německem, vystěhovali do své říše.

V roce 1938 se měla začít budovat silnice z Dubna přes Volkov do Demidovky. Počítalo se s tím, že až bude silnice hotová, bude po ní jezdit autobusová doprava. Na dopravu už byly od Čechů velké plány a také se již připravovali její provozovatelé. Ta měla jezdit Dubno -Volkov Demydovka Mlynov Dubno a jiný autobus by jezdil směrem opačným. Tím by se docílilo dopravní (a po silnici) spojení Volkova s těmito třemi městy.

Stavba silnice se nestačila dokončit. Její výstavba skončila na Cereviskách, takže zbývalo do Volkova pět kilometrů, které se musely jezdit po rozbláceném terénu, až do našeho odjezdu do Čech. Ve vsi si Češi stavěli silnici sami svépomocí, bez žádné finanční podpory. Začínala v Bernartovičové části Volkova, ta byla vybudovaná už o deset let dříve. Volkovští obyvatelé při stavbě silnice na ní hodně pracovali.

Kdo měl koně, přivážel kámen, ten se musel dopravovat ze značných vzdáleností až třiceti kilometrů. Ti, kteří koně nevlastnili, pracovali krumpáčem nebo lopatou. Byla to práce velmi těžká a málo placená, avšak s hřejivou myšlenkou všech, že to dělají pro sebe. Starosta obce, v tu dobu to byl pan Pixa, prosadil, že byla vydlážděna i silnice ke hřbitovu, ulice „Široká" a obyvatelé si toho moc vážili a pochvalovali.

Také tuto těžce postavenou svoji silnici, na kterou byli občané moc hrdi, každou sobotu zametali a stromy, které byly po obou stranách silnice, se udržovaly. Když někdo neměl na svém úseku silnice, před domem a zahradou pořádek, dostal malou peněžní pokutu. Byla to trochu i ostuda dostat pokutu a proto se každý další pokutě vyvaroval.

Vesnici jsem měla moc ráda, jen osud našich rodičů byl smutný. Už od svého dětství jsem byla bez maminky. Bratr matku tolik nepostrádal jako já, zůstali jsme s naším hodným tatínkem. V našem domě byla apteka (lékárna), kterou provozovala židovská rodina Tišmanů. Doma v rodině mluvili po rusky a měli syna Borise, s tím jsem kamarádila. Brzy jsem rozuměla o čem se mluví a to se mi ve škole hodilo. Religii (náboženství) nás učil baťuška Božovskyj a výklad byl v ruském jazyce. Většina žáků některým slovům vůbec nerozuměla, já jsem někdy dělala překlad a přitom jsem se cítila moc důležitá. Ve škole se vyučovalo česky. Až po nástupu polské vlády bylo nařízeno všechno vyučovat po polsky a jen jednu hodinu denně se vyučovalo českému jazyku. Ani polský jazyk mi nedělal žádné potíže, protože paní, která nám vedla domácnost, mluvila polsky, česky neuměla.

Po vánočních svátcích se vždy konal dětský bál. Ten děti měly na sále u Pixů. Vedle sálu byla hospoda strýce Dotra. Do sálu nás přivedl pan učitel v zástupu, děvčata si každá našla svoji maminku, ta ji učesala, připravila oblečení, pohladila, já zůstala sama. Tetička Dotrová, která v hospodě strýci pomáhala, také ke mně přišla, jenže to nebylo ono, od maminky by to bylo jiné.

Když jsem vyšla ze školy, chodila jsem se učit k paní Hlušičkové. Její syn Josef už od založení Sokola v roce 1928 byl jeho náčelníkem. Ráda jsem chodila do Sokola cvičit, chodila tam také náčelníkova sestra Milenka. Připravovala se akademie. Byly nacvičovány tanečky, prostná i různé soutěže. Odbývalo se to večer na sále. Bylo to tady jako v pohádce, osvětlení se barevně střídalo a to vše připravil bratr Hlušička. Byl to velice schopný náčelník. Po připraveném programu se tancovalo až do rána.

V létě se pořádaly malé slety v zahradě Vladimíra Fořta, který dovolil svou zahradu upravit na stadion. Program byl naprosto jiný než na sále. Tady už mohlo cvičit více cvičenců a také se cvičilo na nářadí. Také cvičili školáci, kterým se říkalo „káňata". Při jednom cvičení na bradlech došlo k vykloubení ruky v zápěstí.

Spravila to paní Korábová, která tady byla přítomna. Byla to moje babička a byla porodní bábou jak se to dříve říkávalo. Ta dobrá žena pomohla na svět 2012 dětem, z Volkova, Rohožna a všech okolních osad. Bydlela na osadě Křáky. Ty poslední děti přiváděla na svět už jako třetí generaci. Babička uměla vyléčit i různé kožní nemoci. Pilně sbírala bylinky a dělala mastičky. "Když porod probíhá normálně, to hravě zvládnu sama, v těžkých případech si musím na pomoc přivolat doktora", říkávala moje velmi vážená a moudrá babička Korábová.

Na Kurganě jsme měli kousek políčka. Kurgan, toměl být společný hrob z nějaké války. Otec se rozhodl, že tam postaví domek, zcela na samotě. Nejdříve se kopala studna.

Při kopání se našly nějaké úlomky kosti. Peněz bylo málo, jen to, co tatínek dokázal vydělat a tak se domek stavěl několik let. S bratrem dělali vše sami. V roce 1934 byl konečně domek hotov. Bylo to těsně za rybníkem a tak do vesnice jsme jezdili loďkou. Touto dopravou to bylo blízko.

Já jsem později bydlela u tetičky, která žila se Stefanovským, doktorem volkovské nemocnice. Ten měl dva syny, Juru a Igora. Kluci byli stářím jako já. Na čtyři roky prožité u tetičky ráda vzpomínám. Venkovský doktor uměl všechno, od interny, zubaře, chirurga i porodníka. Jednou doktor přijel od židovské rodiny zcela vyčerpaný. Když si trošku odpočinul, začal vyprávět.

V židovské rodině zemřela těhotná žena. Jejich zákon ale nedovoluje ženu s plodem uvnitř pohřbít. Toužebně prosili doktora, aby jim z této situace pomohl. Ten poradil, aby ohřáli dostatek vody a do té položili mrtvou. Touto masáží se tělo uvolnilo, potom ji položili na stůl a velkou silou a ještě dalšími masážemi dostali dítě přirozenou cestou ven. Kleště nebo císařský řez mu nebyl povolen.

(Pokračování příště).

ZPRÁVY Z REGIONŮ ...

Region Praha

Od našich polských přátel -z Volyně-jsme obdrželi přání radostných Vánoc a všeho nejlepšího v Novém roce 2006 pro naše krajany slovanské bratry - Čechy: Podepsáni: Irena a Vladislav Siemaszkovi, ul. Szwankowskiego 5/25 01-318 Warszawa a Feliks Budzisz, ul. Gospody 9 A/24 80-344 Gdansk

Toto milé přání rádi opětujeme!

Za region Praha Jaroslav Mec

OZNÁMENÍ

PANCEST ŽATEC pořádá zájezd na Volyň ve dnech 11. 7.-17. 7. Dubno-Rovno se zájezdem do Malína. Cena 4.950 Kč a do Itálie od 2. 6. do 11. 6. 2006 za 4.200 Kč.

Zájemce prosím, aby nahlásili buď písemně nebo telefonicky 415 740 540 (Záznamník) event. mobil 603 561 808 své jméno, příjmení a plnou adresu pro zaslání informací o zájezdu. *Alla Finkousová, Volyňských Čechů 1707, 438 01 Žatec*

DOPISY ČTENÁŘŮ ...

Žádost o pomoc při hledání krajanů z Dlouhého Pole na Volyni v USSR.

Vážení přátelé, dovoluji se na Vás tímto dopisem obrátit s prosbou o pomoc. Jsme dlouholetými členy „Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel" a taktéž odebíráme s manželkou (která má své kořeny ve Volkově, v rodině Václava Rajbra a Pavlíny Rajbrové roz. Maťákové) Váš Zpravodaj, ve kterém nacházíme nejen poučné články z historie, ale i současnosti volyňských Čechů, ale především i o lidech, které osobně známe a nebo jsme je znali.

Za to patří Vašemu redakčnímu týmu velká pochvala a především poděkování s přáním zdraví a dalších úspěchů ve Vaší zodpovědné a velice přínosné práci pro volyňské Čechy, kteří si v novém

domově po celou tu dobu poctivé a těžké práce a všeho, co museli vytrpět především za 2. světové války, udrželi nejen český jazyk, ale i své české zvyky, spolky, počínaje hasiči, tělovýchovou, divadlem, ale především láskou k rodné vlasti svých pradědů, otců a matek. Za což jim náleží hluboké poklony, velké poděkování a především velká úcta k jejich vykonané poctivé práci.

Bude mi 58 let (3/48) a narodil jsem se v malé vesničce Klečetné u Oráčova, na okrese Rakovník, kde můj otec byl na posádce v místní hájovně a tam také demobilizován ze Svobodovy armády a taktéž se tam natrvalo usadil. Po založení JZD v této obci pracoval zde v různých profesích až do své smrti v listopadu 1963. Tam se také seznámil s mou matkou Annou Vašinovou z obce Rohožno, neboť s jejím bratrem byl v jednom minometném družstvu (její nejstarší bratr Vladimír Vašina) a taktéž i on se tam natrvalo usadil a založil svoji rodinu. Protože otec měl jenom jednoho sourozence (pokud je mi známo), a to sestru Marii, která po pracovním nasazení v Reichu a ukončení druhé světové války se provdala do PLR za polského občana Kowalského ve Wroclavi. S touto jeho sestrou jsme se viděli ještě za života otce, někdy kolem roku 1961-2 a od té doby se nám s ní nepodařilo navázat žádný kontžakt, i když jsem o to cca před osmi lety žádal písemně Polské velvyslanectví v Praze. Ale vůbec se mi neozvali. Tudíž o příbuzenstvu mého otce z obce Dlouhé Pole na Volyni mi není nic známo a velice rád bych se o ní něco bližšího dověděl!

Otec: Vladimír Trnka, nar. 15. 8. 1927 v Dlouhém Poli, okres Dubno, SSSR

Syn Václava Trnky a Anny Trnkové, roz. Stepanovské

Proto velice žádám všechny rodáky z této obce, kteří znali mého otce a jeho rodinu, aby mi podali bližší informace.

Moc Vás o to prosím a již předem Vám velice děkuji. Já sám nikam jet nemohu z důvodu nemoci, jsem víc než deset let ID-ZTP a tudíž je můj pohyb velice omezen.

Ještě jednou Vám všem předem za případné informace (materiál), velice děkuji.

S pozdravem

Vladimír Trnka, Lipno 145, 438 01 Žatec 1Telefon: 415 725 001, E-mail: tv.krajane@seznam.cz
Region Žatec, okr. Louny

NAŠI JUBILANTI ...

Region Litoměřice

Krajané od Černobylu, kteří se v tomto roce dožívají významného životního jubilea:

35 let 8. 1. Černý Anatólij z Malé Zubovščiny, byt. Stráž p. R. (Všichni další jubilanti též z Malé Zubovščiny bytem Stráž p. R.)

40 let, 18. 6. Pilař Jaroslav z Malé Zubovščiny, byt. Stráž p. R., a 9. 8. Kulhánková Jiřina.

50 let, 3. 1. Černý Fedor, 3. 1. Pelcová Ludmila a 19. 11. Meruňková Nina.

75 let, 12. 8. Kulhánek Josef.

Jména těchto oslavenců nám zaslala krajanka ze Stráže p. R. se žádostí uveřejnit je ve Zpravodaji.

Za výbor regionu Litoměřice přejeme oslavencům životní optimismus a hodně zdraví do dalších let.

Za výbor Holubová

V minulém čísle se vloudila do seznamu z Litoměřic chyba, na niž nás v dopisu upozornila Mgr. Ludmila Černá ze Stráže p. R. Bez vědomí regionu ale jistě s jeho souhlasem uveřejňujeme opravu:

Jubilant Oništěnko Štěpán , bytem Stráž p. R. (pův. Ušomír) se dožije 4. 3. krásných **45 let** a ne jak chybně uvedeno 55 let. *Redakce*

Moravskoslezský region

Třikrát „Živijó" si jistě zaslouží náš oslavenec Valerian Klaban ze Suchdolu n. Odrou, který 7. března oslaví své osmdesátiny. Narodil se ve Mstěšíně na Volyni. V den svých osmnáctých narozenin byl odveden do československého vojska. Byl zařazen k tankové brigádě, kde působil jako střelec a dále pak jako velitel tanku. Zúčastnil se bojů na Dukle, o Ostravu a další moravská města. Byl také zraněn. S tankem dojel až do Prahy. Za své zásluhy obdržel několik vyznamenání. Po odchodu z armády se oženil s rodačkou ze Mstěšína a spolu se věnovali zemědělství až do důchodu.

V naší organizaci „Sdružení Čechů z Volyně" je členem od založení této organizace a po celou dobu je členem výboru.

Přejeme Ti ještě hodně zdraví, spokojenosti a sil do dalších let.

Za region: Dr. Vladimír Samec a Tvoji nejbližší

Region Cheb

12. ledna 2006 náš člen Antonín Leníček, rozený Lněníček, bytem Olšany u Pačejova, pocházející z Lysina, oslavil se svou ženou Annou platinovou svatbu 60 let společného života. Rodiče pana Leníčka pocházejí ze Sofievky.

Do dalších let přejeme manželům hodně zdraví a osobní spokojenosti ve společném životě.

Ludmila Mácová

Region Šumperk

Jubilanti na 1. čtvrtletí 2006 byli zveřejněni ve Zpravodaji č. 9/2005, ale na tyto členy jsme zapomněli:

V první polovině roku 2006 oslaví své narozeniny ještě tito naši krajané:

Baxová Marie, nar. 23. 4. 1937, Ostrava. Brendecká Marie, nar. 17. 2. 1938, Nový Malín. Glanc Václav, nar. 13. 4. 1934, Šumperk. Kulhánková Antonie, nar. 13. 6. 1946, Hrabišín.. Mrázová Helena, nar. 24. 4. 1926, Šumperk. Procházková Antonie, nar. 7. 4. 1943, Petrov nad Des. A Tichá Antonie, nar. 14. 1. 1938, Vikýřovice. Všem jubilantům přejeme hodně životní pohody a do dalších let hodně zdraví.

Za region Šumperk, Jiřina Žáková

Region Praha

Krásné jubileum

Naši drazí rodiče Josef a Emilie Ledvinovi oslavili 12. 2. 2006 65. výročí společného života-kamennou svatbu.

Hodně zdraví, štěstí i pohody jim přejí dcera Alice a synové Václav a Vlastimil s rodinami.

K této rodinné gratulaci se připojují i členové regionu Praha. *Za region I. Malinská*

Všem jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje, zvláště pak k platinové a kamenné svatbě. Kéž by jich bylo stále více!

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Region Žatec

Dne 6. prosince tiše zemřela v Domově důchodců v Lounech moje teta a dlouholetá členka Věra Vognerová-Zajícová z Postoloprt, která se dožila požehna ného věku 93 let, rodem z Hlinska na Volyni.

15. prosince jsme se rozloučili v hojném počtu v Žatci s naším občanem-krajanem Josefem Michaličkou, který náhle zemřel ve svých 80 letech. Jako příslušník Svobodovy armády prošel v bojích Dukelským průsmykem. Jeho rodina děkuje všem, kteří ho doprovodili na poslední cestě a za hřejivá slova útěchy.

Dne 5. ledna zemřela naše rodačka z Novokrajeva Věra Motlíková-Syrovátková z Mostu ve svých 70 letech. A 20. ledna se konal v Žatci pohřeb paní Jiřiny Pihšové z Postoloprt 74 leté, která pocházela z Lucka.

28. března si připomeneme první výročí úmrtí naší zesnulé Mařenky Pánkové, vedoucí našeho regionu. Všem nám moc schází, měli jsme ji rádi a vždy na ni budeme s úctou vzpomínat. Ona v roce 1990 s naší pomocí zakládala toto Sdružení Čechů z Volyně. Za těch 16 let odešlo 16 členů, kteří s námi pracovali ve výboru: Vlaďa Pirožek, Josef Tamchina, Olga Kadavá, Táňa Kirchnerová, Josef Kelner, Bořivoj Kadavý, Bohouš Vegricht, Vláďa Kodejško a Jára Sochora.

Království nebeské jim přejme, a vzpomínku v srdcích na ně zachovejme! *Za výbor Kamila Ondrová*

Moravskoslezský region

Oznamujeme všem krajanům smutnou zprávu.

Dne 10. ledna zemřela paní Olga Kubelková ve věku nedožitých 77 let. Pocházela z Rovna, bytem Nový Jičín.

Rovněž sdělujeme, že v lednu zemřela paní Věra Ledvinová ve věku 86 let. Pocházela z obce Hranice-Volyň, bytem Bartošovice.

Kdo jste je znali, věnujte jim tichou vzpomínku. Upřímnou soustrast všem pozůstalým projevují za region *Dr. Vladimír Samec, předseda a Marie Seitlová, tajemnice*

Moravskoslezský region-Studénka

Dne 22. 1. 2006 nás opustil ve věku 68 let pan Václav Zajíček ze Studénky. Tento špakovský rodák z Volyně byl dlouholetým členem SČVP.

Projevujeme upřímnou soustrast celé jeho rodině.

Vladislav Mareš a Jaroslava Barvíková

Region Mariánské Lázně

Dne 3. ledna 2006 zemřel náš člen Vladimír Slanina z Nivy Hubinské, ve věku 84 let, účastník 2. světové války. Upřímnou soustrast pozůstalým projevuje

Jaroslav Juha

Kupařovice

Dne 7. ledna 2006 zemřela ve věku nedožitých 78 let po těžké nemoci pí Anna Křivánková.

Zprávu podává rodina

Region Praha

Dne 13. ledna 2006 odešla navždy paní Miroslava Štychová ve věku osmdesáti let. Dotlouklo srdce vzácné a všemi, kdo ji znali milované naší člence, která, ačkoliv byla rodačkou z Prahy a byla provdána za našeho krajana pana Ing. Leona Šimanovského, se zapojila do práce našeho Sdružení tak upřímně, že jsme nikdy necítili její názorovou nebo jinou odlišnost. Kdo její původ neznal, bral ji jako naši rodačku. Mirečko, měli jsme Tě velmi rádi a budeš nám moc chybět.

Panu Šimanovskému vyjadřujeme naši upřímnou soustrast. *Členové regionu Praha*

Region Chomutov

7. ledna 2006 zemřel po těžké nemoci ve věku 87 let člen našeho regionu, příslušník východní armády, plukovník v. v. pan Josef Vejnar z města Luck na Volyni, bytem v Chomutově.

Upřímnou soustrast za region vyjadřuje rodině

Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller

Všem pozůstalým vyjadřuje svou účast i redakce Zpravodaje

DARY, došlé na konto SDRUŽENÍ V lednu 2006

Firma PANCEST

Mgr. Alla Finkousová, Žatec, 1000 Kč

Libuše a Zdeněk Benešovi, 200 Kč

Region Praha

D. S., Praha 200 Kč, Ing. Zdeněk Damašek, Praha 500 Kč, Vladimír Janíček, Žinkovy - 100 Kč

Region Žatec

Mgr. Vlastislava Krasková, Most 200 Kč. Anna Jusková, Žatec 100 Kč, Marie Martinovská , Žatec 100 Kč, Vlasta Plocová, Žatec 100 Kč, Marie Sokolová, Staňkovice 100 Kč, Ludmila Rampasová, Staňkovice 100 Kč, Jiřina Skalická, Žatec 100 Kč a Ludmila Maršíková, Žatec 100 Kč.

Region Domažlice

Vladimír Dufek, Srby 200 Kč

Region Olomouc

Vlastimil Kleibl, Litovel 150 Kč, Josef Novák, Nemilany 300 Kč, Josef Šulc, Olomouc 100 Kč, Antonie Derychová-Tenglerová, Oldřichov 100 Kč, Emilie Procházková, Hněvotín 100 Kč a Marie Haltuchová, Sušany 100 Kč.

Všem těmto dárcům z regionu Olomouc chce V. Tengler mimořádně poděkovat za to, že nezapomínají na Zpravodaj a že kupř. člen jako pan Kleibl přijede vždy z Litovle už v listopadu, aby si zaplatil členství na příští rok a pokaždé přitom přispěje na časopis.

Takoví členové by měli být vzorem pro ostatní .

I redakce Zpravodaje všem dárcům ze srdce děkuje!

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. **Název konta:** Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta: 000000-1937591369/0800**, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070.**. Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 21.02. 2006